udenfor, slog det ham, at der maatte være noget paa Færde. Vognens Styrer rakte sig frem mod Huset og syntes at lytte, og da han kom nærmere, hørte han selv en underlig Jamren, der trængte ud fra Trappegangens aabne Vinduer.

Han blev bange, og Frygten gjorde ham vild. I et Spring var han oppe paa den høje Flisetrappe og stormede Døren. Indenfor stod Grete, der fra Vinduet havde set ham komme. Hun var hvid i Ansigtet og rystede over hele Kroppen.

»Der er sket en stor Ulykke. Pastor Vestrup er død. Men lad os gaa ud i Haven.«

Han havde nær sagt: »Aa, ikke andet!« — De fulgtes ud til Lysthuset og satte sig der.

»Doktoren er lige kommen. Men der er ikke noget at gøre. Det hele varede ikke to Minutter.«

»Herregud! Hvornaar skete det?«

»Det er ikke et Kvarter siden. Han var lige kommen hjem fra Byen. Den lille Lise kom styrtende herned og spurgte, om vi ikke havde nogen Hofmannsdraaber, for hendes Far var pludselig bleven syg. Jeg løb selv op med Flasken, men da var han allerede død. Han sad i Stolen med Hovedet paa Brystet som en Fugl.«

»Det var jo trist.«

»Ja, det gør mig saa ondt for Familjen. De er helt utrøstelige. Konen er jo underlig; men Børnene